

RÁDIÓ.

Az egyik rádió-ujszágban olvassuk a következő kritikát egy rádió-előadásról:

Vitéz Horváth Béla jó magyaros kiejtéssel hívta föl francia nyelven a külföldieket vidéki városaink megtekintésére. Itthon bizonyára megértették.

Függetlenül attól, hogy ebben a konkrét esetben mennyire jogos ez a szigorú kritika, — nem volt alkalmunk vitéz Horváth Béla francia kiejtéséről meggyőződni — örömmel látjuk, hogy végre a rádió-üzem is belekerül a nyilvános kritika megvilágításába. Eddig a rádió úgyszólván területen-kívüliséget élvezett. Tisztelet a kivételeknek, de részben a téma, részben pedig a magas társadalmi állás úgyszólván mentesítette a rádió-előadókat a kritika alól. Nem tudjuk, miféle fórum válogatja össze az előadókat és a témákat, de sajnálattal hallottunk már nem egy olyan rádió-előadást, amin ma már a felsőbbbelsőiskolai növendékek is csak mosolyogni tudnak; frázis-halmazokat, amiket az önképzőköri titkár is megcenzurálna; édes szirup-nyelvet és a közhelyeknek olyan nyolcvanas-évekbeli divatlapba-való tömegét, hogy még Cenci néni is megso-kallaná; úgynevezett vasárnap krónikát, amely úgylátszik azért nevezí vasárnapinak magát, mert alkalmazkodik a vasárnapi kisigényű publikum nivójához, abban a hitben, hogy a sújtásos beszéd és az émelyítő fanyalgás pótolja a mondanivaló hiányát; elmélkedéseket a „művészlélek“-ről, a „művészsors“-ról, az élet anyagi vonatkozásaihoz nem értő „lángelméről“, amilyeneket ezelőtt harminc éve olvastunk a Marlitt-regényekben; a jámborság és középszer labdacsait, amelyek a jámborság és középszer ellen akarnak gyógyítani; fűzfapoéták szavalására emlékeztető bájos baritonokat, akik olyan hangsúllyal ejtik sekélyes aforizmáikat, mintha legalább is egy igazi Wilde Oszkár-i idézetet laposítanának szét házi használatra; úgynevezett színes dolgokat, amik ásítanak a színtelenségtől . . .

Hát még az úgynevezett helyi közvetítések a falukból! Micsoda ízléstelenségek . . . És a magyar paraszt, mint valami ázsiai exotikum bemutatva a mindentudó fővárosi újságíró-conférencier által . . .

A rádióknak nem lehet célja, hogy a *Színház és Divat*, meg a *Társaság* stílusát propagálja és beálljon a giccselők sorába. Annyi kitűnő írónk és tudósunk van, külföldről is a legelső embereket halljuk, mért kell épen nálunk beszéd- és értelemgyakorlatokat rendezni, — az egész világ és a külföldi magyarság füle hallatára. Az erdélyi és a felvidéki magyarságot nem szabad ilyen ízetlen szellemi táplálékokkal elszoktatni a budapesti rádió élvezésétől.

(Szatymaz.)

Édes Gergely.